

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Uherském Hradišti rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Zuzanou Matulovou ve věci

žalobkyně: **Energie Pro s.r.o. IČ 24701921**
se sídlem U Sluncové 666/12a, Praha 8, 180 00
zastoupený advokátem JUDr. Valerií Vodičkovou, se sídlem Vodičkova
792, Praha

proti
žalovanému: **Městys Polešovice, IČ 00291251**
se sídlem Polešovice č.p. 242, PSČ 687 37
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Machem, Dr. Skaláka 10, Přerov

pro 391 378,28 Kč s příslušenstvím

takto:

rozsudek

- I. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhala, aby jí žalovaný uhradil částku ve výši **356.939,55 Kč** spolu s:
úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 68.974,30 Kč ode dne 10.3.2016 do 2.4.2016,
úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 62.702,31 Kč ode dne 3.4.2016 do 8.11.2016,
úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 57.757,37 Kč ode dne 9.11.2016 do 30.11.2016,

úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 54.515,66 Kč ode dne 1.12.2016 do 22.3.2017,

úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 23.318,64 Kč ode dne 23.3.2017 do 31.12.2017,

úrokem z prodlení ve výši 8, 5% p.a. z částky 23.318,64 Kč ode dne 1.1.2018 do zaplacení,

úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 61.792,15 Kč ode dne 3.4.2016 do 31.12.2017,

úrokem z prodlení ve výši 8,5% p.a. z částky 61.792,15 Kč ode dne 1.1.2018 do zaplacení,

úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 66.056.24 Kč ode dne 23.4.2016 do 31.12.2017,

úrokem z prodlení ve výši 8, 5% p.a. z částky 66.056.24 Kč ode dne 1.1.2018 do zaplacení,

úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 113.199,30 Kč ode dne 22.6.2016 do 20.7.2016,

úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 103.376,82 Kč ode dne 21.7.2016 do 31.12.2017,

úrokem z prodlení ve výši 8, 5% p.a. z částky 103.376,82 Kč ode dne 1.1.2018 do zaplacení,

úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 111.673,19 Kč ode dne 19.7.2016 do 8.11.2016,

úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 92.395,70 Kč ode dne 9.11.2016 do 31.12.2017,

úrokem z prodlení ve výši 8, 5% p.a. z částky 92.395,70 Kč ode dne 1.1.2018 do zaplacení,

úrokem z prodlení ve výši 8,05% p.a. z částky 10.000,00 Kč ode dne 20.9.2016 do 31.12.2017,

úrokem z prodlení ve výši 8,5% p.a. z částky 10.000,00 Kč ode dne 1.1.2018 do zaplacení, **se zamítá.**

II. Žaloba, kterou se žalobkyně domáhala, aby jí žalovaný uhradil částku ve výši **594.138,65 Kč** spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,5% p.a. z částky 594.138,65 Kč ode dne 22.5.2018 do zaplacení, **se zamítá.**

III. Žalobkyně je povinna uhradit žalovanému náklady řízení ve výši 169 297,04 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 30.1.2017 domáhala, aby byla soudem stanovena žalovanému povinnost uhradit částku 391 378,04 Kč s příslušenstvím z titulu neuhrazené ceny za odebranou elektřinu a plyn dle Smlouvy o sdružených službách

dodávky elektřiny ze dne 2.11.2015 a Smlouvy o sdružených službách dodávky zemního plynu ze dne 2.11.2015, kdy jednotlivé částky za odebrané komodity byly účtovány jednotlivými fakturami za odběry u jednotlivých odběrných míst za období od 20.1.2016 do 2.11.2016 u elektrické energie a za období od 1.1.2016 do 14.4.2016 u plynu. Celkem tak bylo žalovanému vyúčtováno 391.378,28 Kč. Žalobkyně s ohledem na částečnou úhradu a chybu ve výpočtu vzala částečně svou žalobu zpět, přičemž předmětem žaloby zůstala částka 356.939,55 Kč.

2. Žalovaný proti nároku žalobkyně namítal, že sice došlo k odebrání komodit, ale na základě neplatné smlouvy, kdy Smlouvy o sdružených dodávkách ze dne 2.11.2015 (dále jen „Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015“) byly na straně odběratele, tj. za žalovaného uzavřeny společností Energie pod kontrolou o.p.s. (dále jen EPK), která překročila své zástupčí oprávnění. Dle tvrzení žalovaného EPK spolupracovala s žalovaným již od roku 2013, kdy přišla s nabídkou, kterou oslovila velké množství obcí a dalších veřejnoprávních korporací, kdy nabízela zajištění lepší ceny energií s ohledem na to, že jako správce velkého množství odběrných míst je pro dodavatele energií zajímavým partnerem a je tak schopna zajistit lepší cenu energií. Tato spolupráce fungovala na základě Smlouvy o energetickém poradenství ze dne 26.6.2013. K této smlouvě vystavil žalovaný pro EPK dne 26.6.2013 plnou moc. Podstata spolupráce byla v tom, že EPK si pod správu vezme odběrná místa energií, která patřila žalovanému, a uzavře k odběrným místům sama svým jménem smlouvu o dodávce energie s dodavatelem energie. Žalovaný neměl přímý vztah s dodavatelem energie. Přímý vztah s dodavatelem měl EPK. Žalovaný hradil faktury, které mu byly vystaveny ze strany EPK za dodanou energii, přímo EPK. Pozice EPK neumožňovala, aby uzavřela smlouvu za žalovaného v zastoupení, tedy tak, že by existoval přímý vztah mezi dodavatelem energie a žalovaným. Žalovaný po zjištění, že byly bez jeho souhlasu uzavřeny Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015 vypověděl Smlouvu o energetickém poradenství s EPK včetně plné moci udělené EPK. Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015 žalovaný nevypověděl, neboť je považoval za neplatné. Dále žalovaná proti nároku uplatnila obranu spočívající v nároku na náhradu škody, kdy namítala, že EPK byla s žalobkyní propojena a uzavření Smluv o dodávkách ze dne 2.11.2015 bylo cílené a účelové, aby přeplatky záloh, které byly ze strany žalovaného zaplacený za dodávku energií EPK a činily částku přes 300 tis. Kč, nemohl žalovaný následně započítat proti fakturám žalobkyně, neboť se jednalo o jiný subjekt. Žalovaný v tomto jednání spatřoval porušení § 437 odst. 1 o.z. Žalovaný spatřoval propojenost i v nevýhodnosti uzavřených Smluv o dodávkách ze dne 2.11.2015, ze kterých vyplývaly vysoké sankce při porušení smlouvy, které před tím mezi žalovaným a EPK sjednány nebyly.
3. S námitkou neplatnosti Smluv o dodávkách ze dne 2.11.2015 z důvodu překročení zástupčího oprávnění žalobkyně nesouhlasila a tvrdila, že její vztah s EPK byl založen na Smlouvě o spolupráci ze dne 2.10.2015. Dle žalobkyně v čl. I. 2 této smlouvy EPK prohlásil, že je na základě plných mocí od klientů jako majitelů odběrných míst oprávněn uzavírat jejich jménem a na jejich účet smlouvy s dodavatelem el. energie a plynu na jejich dodávku do odběrných míst. Žalobkyně dále prohlásila, že měla k dispozici od EPK pouze Plnou moc ze dne 26.6.2013, ze které si vyvodila, že EPK je oprávněn uzavřít za žalovaného smlouvu o dodávce energií v zastoupení, tedy navázat přímý vztah mezi žalobkyní a žalovaným. Žalobkyně nevěděla, jak má žalovaný s EPK nastaven vztah, neboť žalobkyně neměla k dispozici Smlouvu o energetickém poradenství uzavřenou mezi žalovaným a EPK dne 26.6.2013. Žalobkyně měla k dispozici pouze plnou moc a prohlášení EPK učiněné ve Smlouvě o spolupráci. Žalobkyně namítala, že pokud neměl EPK oprávnění uzavírat smlouvy za

žalovaného v zastoupení, pak toto z plné moci ze dne 26.6.2013 nevyplývalo. Dle žalobkyně naopak z této plné moci toto oprávnění vyplývalo a odkazovala na třetí odstavec plné moci ze dne 26.6.2013.

Žalobkyně dále tvrdila, že existence dluhu vyplývá také z toho, že žalovaný dluh vůči žalobkyni uznal na základě uznání závazku ze dne 20.9.2016, dále že na dluh také částečně platil, a to úhradami, na základě kterých vzala žalobkyně žalobu částečně zpět v celkové výši 31.197,02 Kč, a že žalovaný nevyověděl Smlouvy o dodávkách energií ze dne 2.11.2015.

4. Mezi stranami bylo nesporné, že žalovaný byl koncovým odběratelem energií, které byly vyúčtovány ze strany žalobkyně na celkovou částku 391.378,28 Kč a že došlo k částečné úhradě ve výši 31.197,02 Kč.
5. Žalobkyně v průběhu řízení rozšířila svůj návrh tak, že v případě, že by soud dospěl k právnímu názoru, že Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015 nejsou platné, pak po žalovaném požaduje uhrazení škody dle zák. č. 458/2000 Sb., energetický zákon za tzv. neoprávněný odběr, pod který spadá i odběr energie bez právního důvodu, resp. z právního důvodu, který odpadl. V takovém případě požadovala žalobkyně úhradu částky ve výši 594.138,65 Kč, která odpovídala výpočtu dle vyhl. Ministerstva průmyslu a obchodu č. 82/2011 Sb. v případě neoprávněného odběru elektriny a vyhl. č. 108/2011 Sb. v případě neoprávněného odběru plynu.
6. Soud se v průběhu řízení nejprve zabýval námitkou žalovaného týkající se překročení zástupčího oprávnění a s tím související otázky pasivní věcné legitimace žalovaného. V této souvislosti provedl důkazy, ze kterých zjistil následující skutkový stav: Dne 26.6.2013 uzavřel žalovaný s EPK Smlouvu o energetickém poradenství, kde z čl. III vyplývá, že EPK se stane správcem odběrných míst el. energie a plynu a tím, že se tímto rozumí přeregistrace odběrných míst zákazníka z žalovaného na EPK. Dále z čl. 7.1. vyplývá, že žalovaný se zavázal za dodávky energií hradit přímo EPK. Tedy ze smlouvy vyplývá princip spolupráce, kde EPK na sebe převede místa spotřeby, dále uzavře s dodavatelem smlouvu o dodávce energií, kde bude sám vystupovat jako odběratel a odebranou komoditu následně vyúčtuje/přeúčtuje žalovanému dle odebrané spotřeby. Z faktur za rok 2014-2015 (č.l. 423-634) soud zjistil, že žalovaný hradil EPK zálohy, které byly následně ze strany EPK zúčtovány. Tato spolupráce fungovala od roku 2013. Ke Smlouvě o energetickém poradenství vystavil žalovaný pro EPK také Plnou moc a potvrzení o právních vztazích ze dne 26.6.2013, ve které zmocnil EPK k následujícímu: „...EPK je na základě uzavřených smluvních vztahů oprávněna nakládat s odběrnými místy a odběrnými zařízeními energií Městysu Polešovice. Toto oprávnění zejména zahrnuje právo zastupovat Městys Polešovice před dodavateli a distributory energií při přehlášení odběru těchto energií a jednotlivých odběrných míst na nového odběratele (zákazníka), kterým je EPK. Tímto se rovněž potvrzuje, že EPK je oprávněn na základě uzavřených smluvních vztahů s Městysem Polešovice uzavřít s dodavateli nové smluvní vztahy v místech dosavadních odběrů Městysu Polešovice, a že jí náleží právo takto s těmito odběrnými místy a odběrnými zařízeními nakládat.“

Smlouva o energetickém poradenství byla schválena zastupitelstvem žalovaného dne 26.6.2013 usnesením č.j. ÚMP/587/2013. Z faktur předložených žalovaným za období roku 2014 a 2015 vyplynulo, že EPK fakturoval žalovanému zálohy za dodané energie s tím, že následně jednou za rok došlo k vyúčtování záloh za skutečně odebrané množství energií. Z bankovních výpisů žalovaného vyplynulo, že v období roku 2014-listopad 2015 hradil za energie platby výlučně EPK. Ze Smlouvy o spolupráci uzavřené dne 2.10.2015 (č.l. 157-160) mezi žalobkyní a EPK soud zjistil, že EPK prohlásila, že na základě plných mocí od svých klientů je oprávněna uzavírat jejich jménem a na jejich účet smlouvy s dodavateli energií na jejich dodávku do odběrných míst, přičemž

společně s dalším účastníkem této smlouvy měli ve správě cca 7 000 odběrných míst. Ze Smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny ze dne 5.10.2015, kterou předložila žalobkyně (č.l. 685), soud zjistil, že již dne 5.10.2015 uzavřela žalobkyně přímo s EPK tuto smlouvu, kde se zavázala dodávat energii přímo EPK na období od 1.12.2015 do 31.12.2019 do odběrných míst žalovaného spravovaných EPK. Ze Smluv o dodávkách ze dne 2.11.2015 soud zjistil, že tyto smlouvy, které pokrývaly odběrná místa spravovaná EPK, uzavřel EPK jako zástupce žalovaného na období od 1.1.2016 do 31.12.2017. O tom, že existují tyto smlouvy, byl žalovaný informován dne 2.12.2015, jak vyplynulo se seznamu přijatých písemností (č.l. 420).

Bylo prokázáno, že zastupitelstvo žalovaného neschválilo uzavření smluv ze dne 2.11.2015, resp. že o jejich uzavření ani nerozhodovalo.

Žalovaný v reakci na zaslání oznámení o uzavření smluv ze dne 2.11.2015 vypověděl Smlouvu o spolupráci s EPK včetně plné moci udělené EPK, což vyplynulo z výpovědi ze dne 9.12.2015 (č.l. 365) doručené EPK dne 10.12.2015, jak soud zjistil z doručky (č.l. 365 pv). Nebylo prokázáno, že by žalovaný vypověděl Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015. Bylo však prokázáno, že ukončení vztahu s EPK dal žalovaný žalobkyni na vědomí dopisem ze dne 23.12.2015 (č.l. 385-386).

7. Podle § 436 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“) kdo je oprávněn právně jednat jménem jiného, je jeho zástupcem; ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Není-li zřejmé, že někdo jedná za jiného, platí, že jedná vlastním jménem. Je-li zástupce v dobré víře nebo musel-li vědět o určité okolnosti, přihlíží se k tomu i u zastoupeného; to neplatí, jedná-li se o okolnost, o které se zástupce dozvěděl před vznikem zastoupení. Není-li zastoupený v dobré víře, nemůže se dovolat dobré víry zástupce.
8. Podle § 440 o. z. překročil-li zástupce zástupčí oprávnění, zavazuje právní jednání zastoupeného, pokud překročení schválí bez zbytečného odkladu. To platí i v případě, kdy za jiného právně jedná osoba, která k tomu není oprávněna. Není-li právní jednání bez zbytečného odkladu schváleno, je osoba, která právně jednala za jiného, zavázána sama. Osoba, se kterou bylo jednáno a která byla v dobré víře, může na jednajícím požadovat, aby splnil, co bylo ujednáno, anebo aby nahradil škodu.
9. Podle § 441 o. z. ujednájí-li si to strany, zastupuje jedna z nich druhou v ujednaném rozsahu jako zmocněnec. Zmocnitel uvede rozsah zástupčího oprávnění v plné moci. Netýká-li se zastoupení jen určitého právního jednání, udělí se plná moc v písemné formě. Vyžaduje-li se pro právní jednání zvláštní forma, udělí se v téže formě i plná moc. Vyžaduje-li se pro právní jednání forma veřejné listiny, postačí, bude-li plná moc k tomuto právnímu jednání udělena v písemné formě s úředně ověřeným podpisem.
10. Podle § 446 o. z. překročil-li zmocněnec zástupčí oprávnění a nesouhlasí-li s tím zmocnitel, oznámí to osobě, se kterou zmocněnec právně jednal, bez zbytečného odkladu poté, co se o právním jednání dozvěděl. Neučiní-li to, platí, že překročení schválil; to neplatí, pokud osoba, s níž zástupce právně jednal, měla a mohla z okolností bez pochybností poznat, že zmocněnec zástupčí oprávnění zjevně překračuje.
11. Podle § 4 odst. 2 o. z. činí-li právní řád určitý následek závislým na něčí vědomosti, má se na mysli vědomost, jakou si důvodně osvojí osoba případu znalá při zvážení okolností, které jí musely být v jejím postavení zřejmé. To platí obdobně, pokud právní řád spojuje určitý následek s existencí pochybnosti.

12. Podle § 51 odst. 1 zák. č. 458/2000 Sb., energetický zákon, platí, že neoprávněným odběrem elektřiny z elektrizační soustavy je a) odběr bez právního důvodu nebo pokud právní důvod odpadl.
13. Podle § 2053 o.z. platí, že uzná-li někdo svůj dluh co do důvodu a i výše prohlášením učiněným v písemné formě, má se za to, že dluh v rozsahu uznání v době uznání trvá.
14. Po podřazení zjištěného skutkového stavu pod výše uvedená ustanovení soud učinil tento právní závěr: EPK byl na základě plné moci ze dne 26.6.2013 oprávněn pouze a toliko k tomu, aby spravoval odběrná místa žalovaného, a u takových míst uzavřel smlouvy o dodávkách energií tak, že odběratelem byl vůči dodavatelům EPK, a nebyla přímá vazba mezi žalovaným a dodavatelem energií. Z provedených důkazů nebylo prokázáno, že v systému OTE – operátor trhu s energiemi byl u všech odběrných míst EPK veden jako vlastník odběrných míst, to ale nic neměnilo na tom, že se tak vůči dodavatelům energií choval a on sám s nimi uzavíral smlouvy o dodávkách. Bylo totiž prokázáno, že žalovaný po dobu od roku 2013 do konce roku 2015 neměl přímý vztah s žádným dodavatelem energie. Tento vztah měl EPK. Zároveň bylo prokázáno, že po uvedené dobu byly do odběrných míst žalovaného skutečně dodávány energie, neboť žalovaný za jejich dodání platil. Tudíž musel existovat vztah mezi dodavatelem a EPK přesto, že nebyl EPK u všech odběrných míst registrován jako vlastník. Za dodanou energii pak EPK účtoval žalovanému zálohy, které jednou za rok zúčtoval. EPK nebyl oprávněn uzavřít smlouvu o dodávce energií jménem a na účet žalovaného, neboť k tomuto neměl zástupčí oprávnění. Rozsah oprávnění tak, jak je uveden výše, vyplýval jednak ze Smlouvy o energetickém poradenství, ale také z plné moci, obě ze dne 26.6.2013.

Soud posoudil Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015 uzavřené mezi žalobcem a žalovaným v zastoupení EPK jako smlouvy uzavřené při překročení zástupčího oprávnění. Takové smlouvy jsou sice platné, ale s odkazem na ustanovení § 440 odst. 2 o.z. není z takové smlouvy zavázán žalovaný, ale zástupce, v tomto případě tedy EPK. Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR č.j. 28 Cdo 3232/2016 ze dne 1.6.2017, kde soud výslovně uvádí, že..... „ze samotné skutečnosti, že smlouva byla na straně prodávající potenciálně uzavřena osobou k tomu nezmocněnou, nelze dovozovat neplatnost dotčeného ujednání. Dle aplikovatelné právní úpravy (§ 33 odst. 2) obč. zák.(tehdy platné) totiž platí, že překročil-li zmocněnec své oprávnění vystupovat za zmocnítele nebo jedná-li někdo za jiného bez plné moci, je z tohoto jednání zavázán sám, ledaže ten, za koho bylo jednáno, právní úkon dodatečně bez zbytečného odkladu schválí“.

Tedy pokud žalovaný poté, co se dozvěděl o uzavření Smluv o dodávkách ze dne 2.11.2015 tyto dodatečně neschválil, pak z nich nemůže být zavázán a nemohou mu tak vzniknout ze smluv práva a povinnosti. Zároveň však z ustanovení § 446 o.z. plyne, že svůj nesouhlas by měl zmocnitel sdělit bez zbytečného odkladu poté, co se o právním jednání zástupce dozvěděl. Pokud tak neučiní, pak platí, že překročení schválil. Žalovaný vůči žalobkyni žádný krok, kterým by protestoval proti uzavření Smluv o dodávkách ze dne 2.11.2015, neučinil. Žalovaný uvedl, že žádný krok vůči žalobkyni neudělal, neboť smlouvy považoval za neplatné. Tento krok učinil pouze vůči EPK, když Smlouvu o energetickém poradenství a plnou moc udělenou EPK vypověděl dne 2.11.2015. Nicméně z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobkyni muselo být z okolností bez pochybností zjevné, že EPK své zástupčí oprávnění překračuje, což dle § 446 o.z. in fine vede zpět k posouzení závazku ze smluv jako závazku EPK a nikoliv žalovaného. Soud při svém hodnocení vyšel především z textu plné moci ze dne 26.6.2013, který je citován výše, a kterou měla žalobkyně k dispozici, kde je jednoznačně uvedeno, co byl EPK oprávněn v rámci správy odběrných míst činit. EPK mohl toliko na sebe tzv. přepsat odběrná místa a pouze jako nový odběratel

na těchto místech uzavírat s dodavatelem smlouvy o dodávkách energií. Z plné moci nevyplývá oprávnění uzavřít smlouvu o dodávce energie jménem a na účet žalovaného v zastoupení, jak to učinil u Smluv o dodávkách ze dne 2.11.2015. Z kontextu plné moci nelze vytrhnout pouze poslední odstavec: „*Tímto se rovněž potvrzuje, že EPK je oprávněn na základě uzavřených smluvních vztahů s Městysem Polešovice uzavřít s dodavatelem nové smluvní vztahy v místech dosavadních odběrných Městysm Polešovice, a že jí náleží právo takto s těmito odběrnými místy a odběrnými zařízeními nakládat*“, ale je potřeba se na zmocnění dívat jako na celek. Na uvedenou větu se odkazovala žalobkyně, když odůvodňovala, že měla k dispozici pouze tuto plnou moc a prohlášení EPK o tom, že může jménem a na účet žalovaného uzavírat smlouvy s dodavatelem. Sama žalobkyně však popřela tento svůj výklad rozsahu oprávnění, když dne 5.10.2015 poté, co navázala spolupráci s EPK, uzavřela Smlouvu o sdružených dodávkách elektřiny, kde odběratelem nebyl žalovaný, ale přímo EPK. Žalobkyně nijak neodůvodnila, proč došlo k uzavření této smlouvy. Její odůvodnění, že tato smlouva byla uzavřena na jiné období a že bylo třeba rychle řešit dodávky energií, je zcela nedostatečné a v kontextu dalších okolností i nevěrohodně. Především ale uzavření této smlouvy potvrzuje vědomost žalobkyně o tom, že právě tento způsob spolupráce mezi žalovaným a EPK byl sjednán. Žalobkyně si musela a byla vědoma toho, jak funguje spolupráce EPK a jejích klientů, většinou veřejnoprávních korporací. Pokud by toto nevěděla, pak nebyl vůbec žádný důvod pro uzavření smlouvy ze dne 5.10.2015 přímo s EPK. Pokud by soud přistoupil na tvrzení žalobkyně, že z plné moci vyplývalo zmocnění EPK k zastupování žalovaného jeho jménem a na jeho účet, pak by žalobkyně uzavřela rovnou smlouvu s žalovaným v zastoupení EPK za žalovaného a nikoliv smlouvu, kde přímým účastníkem byl EPK. Způsob fungování spolupráce žalovaného a EPK musel být žalobkyni znám také z podnikatelské činnosti žalobkyně, kdy z tvrzení žalobkyně i ze smlouvy o spolupráci ze dne 2.10.2015 vyplynulo, že od EPK a další společnosti převzala takto na 7 000 odběrných míst. Žalobkyně sama uváděla, že na energetickém trhu působila delší dobu a stěží tak lze přistoupit na to, že by o principu fungování EPK, který byl svého času velkým partnerem pro dodavatele energií s ohledem na množství spravovaných odběrných míst, nic nevěděla.

Námítka žalobkyně, že fakticky měla od EPK k dispozici pouze plnou moc a nikoliv Smlouvu o energetickém poradenství uzavřenou mezi žalovaným a EPK a tudíž pokud text plné moci nebyl jasný a odporoval dohodě vyplývající ze smlouvy o energetickém poradenství, pak takový rozpor, resp. nejasnost jde k tíži vystavitele plné moci, tj. žalovaného, nemůže dle soudu obstát. Plná moc ze dne 26.6.2013 je dle soudu jasná a odpovídá výše uvedenému výkladu. Navíc z textu této plné moci je evidentní, že navazovala na smluvní vztah mezi žalovaným a EPK, viz text: „...je na základě uzavřených smluvních vztahů...“. Ustanovení § 446 váže nevázanost zastoupeného z jednání zástupce na situaci, kdy třetí osoba, se kterou zástupce jednal (v tomto případě tedy žalobkyně), měla a mohla z okolností bez pochybnosti poznat, že zmocněnec zástupčí oprávnění zjevně překračuje. Otázku pochybností a vědomosti upravuje § 4 o.z., kdy u vědomosti se má na mysli vědomost, jakou si důvodně osvojí osoba případu znalá při zvážení okolností, které jí musely být v jejím postavení zřejmé. To platí obdobně i u existence pochybnosti. S ohledem na postavení žalobkyně jako licencovaného obchodníka s energiemi, bylo rozhodně na místě si v případě, že by měla pochybnosti, opatřit od EPK uvedenou Smlouvu o energetickém poradenství a nespoléhat pouze na ujištění EPK, že tento je oprávněn uzavírat z klienty smlouvy o dodávkách jejich jménem a na jejich účet. Nicméně soud má za to, že toto ani nebylo potřeba, neboť o fungování vztahu EPK – žalovaný měla žalobkyně vědomost a proto také dne 5.10.2015 uzavřela smlouvu o dodávce energie přímo s EPK. Už tento samotný fakt vylučuje, že by žalobkyně o překročení zástupčího oprávnění ze strany

EPK nevěděla, neboť stěží lze vykládat udělenou plnou moc ze dne 26.6.2013 tak, že by jednou EPK jednal sám za sebe a podruhé v zastoupení za žalovaného.

Zároveň nelze přijmout ani argument žalobkyně, že EPK neměl licenci na obchodování s energiemi, tudíž nemohl být dodavatelem energie. Za tohoto výkladu by nedávalo obchodní smysl, proč by žalobkyně s takovým subjektem jako odběratelem uzavírala smlouvu o dodávce el. energie dne 5.10.2015, když žalobkyně věděla, že EPK není koncovým odběratelem. Pro žalovaného bylo fakticky jedno, kdo je dodavatelem energií. EPK měl místa ve správě a nakládal s nimi dle dohody s žalovaným.

Námítka žalobkyně, že žalovaný jí částečně hradil za dodané energie, a to částku 31 197,02 Kč, není pro přiznání nároku důvodná, neboť žalovaný sice hradil, což bylo mezi stranami nesporné, ale hradil osobě, která nebyla jeho smluvním partnerem. Z této úhrady nelze dovodit uznání zbytku dluhu. Uznání závazku, na které poukazuje žalobkyně (č.l. 42), a ke kterému došlo dne 20.9.2016, soud posoudil tak, že aby mohlo být uznání účinné, musí dluh v době uznání trval. K tomuto je důkazně povinen žalovaný, neboť vůči němu směřuje důkazní břemeno vyvratitelné domněnky dle § 2053 o.z. Žalovaný v řízení prokázal překročení zástupčího oprávnění a tedy i to, že on nebyl zavázaný ze Smluv o dodávkách ze dne 2.11.2015. Tedy prokázal, že dluh, byť písemně uznaný, neexistoval, a proto nemůže mít uvedená písemnost sílu uznání závazku.

15. Soud tedy v návaznosti na výše uvedené a s odkazem na §440 odst. 2 a 446 o.z. posoudil Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015 jako platné s tím, že z nich ale není zavázán žalovaný, ale EPK. Pokud žalobkyně váže svůj nárok na Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015, pak není z tohoto vztahu žalovaný pasivně věcně legitimován a soud vůči němu žalobu zamítl, neboť pokud žalovanému z takové smlouvy nevznikla práva a povinnosti, tak mu nemohl vzniknout ani závazek uhradit žalobkyni požadovanou částku za odebranou energii.
16. Zároveň soud zamítl i nárok z eventuálního petitu, který byl žalobkyní požadován z titulu neoprávněného odběru energií dle zák. č. 458/2000S Sb., energetický zákon pro případ, že soud posoudí Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015 jako neplatné. Vzhledem k tomu, že soud posoudil výše uvedené smlouvy jako platné, pak nemohl posoudit vztah žalobkyně a žalovaného jako neoprávněný odběr dle § 51 odst. 1 písm. a) energetického zákona, neboť titulem vzniku takového závazku je odběr bez právního důvodu, resp. pokud právní důvod odpadl. Žádný takový důvod ale nebyl v řízení prokázán, když Smlouvy o dodávkách ze dne 2.11.2015 byly posouzeny jako platné a zavázaným z těchto smluv je jiný subjekt než žalovaný.
17. Co se týká námítky žalovaného, že EPK jednal dokonce v rozporu se zájmy žalovaného a je tak neplněna dikce § 437 o.z., tak tuto námítku posoudil soud jako nedůvodnou, neboť nebylo nijak prokázáno, že by mezi EPK a žalobkyní byl takový provázaný vztah, že by EPK jednal proti zájmům zastoupeného vědomě. Soud provedl v této souvislosti důkazy – a to listiny předložené žalovaným (č.l. 186-204), ze kterých vyplynulo pouze to, že jedna z bývalých zaměstnankyň EPK Ivana Zpěváčková pracovala následně také pro žalobce, což žalobce potvrdil i v bodu 24 dopisu (č.l. 189an). Žalovaný se snažil prokázat výpisem z obchodního rejstříku společnosti GOGALILEO kartografie Brno, s.r.o. provázanost žalobkyně a EPK také tím, že právě paní Zpěváčková byla společníkem společnosti, ve které byl jednatelem David Tejml, který byl zároveň ředitelem EPK. Dále žalovaný odkazoval na incidenční žalobu ve věci 40 INS 26075/2013, vedené u Krajského soudu v Brně, tedy insolvenčního řízení EPK, kde David Tejml uvedl jako svou adresu pro doručování stejnou adresu jakou má žalobkyně. Aby soud posoudil vztah žalobkyně a EPK jako

tak provázaný, že by bylo možné pak na jednání EPK pohlížet jako na jednání v rozporu se zájmy žalovaného, muselo by takové propojení být daleko intenzivnější, než jak uváděl žalovaný. Z provedených důkazů však propojenost těchto osob prokázána nebyla a nebylo prokázáno ani to, že by EPK jednal v rozporu se zájmy žalovaného.

18. Jelikož nebyl žalobkyni přiznán požadovaný nárok, tak se soud dále nezabýval obranou žalované spočívající v námitce započtení náhrady škody spočívající v nemožnosti započítat přeplatky na energiích vzniklých ještě vůči EPK oproti nárokům žalobkyně.
19. Soud v rámci řízení provedl i další důkazy, tyto důkazy však nejsou pro posouzení pasivní věcné legitimace žalovaného podstatné, proto je soud v tomto rozhodnutí dále nehodnotí. Jelikož žalobkyně neprokázala pasivní legitimaci žalovaného v tomto sporu, pak jí nemohl soud nárok přiznat, a proto soud žalobu v celém rozsahu zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 169 297,04 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 391 378,28 Kč sestávající z částky 9 900 Kč za každý ze dvou úkonů (převzetí zastoupení a vyjádření z 13.4.2017) uvedených v § 11 odst. 1 a. t. včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 a. t. z tarifní hodnoty ve výši 360 181,26 Kč sestávající z částky 9 780 Kč za každý z osmi úkonů (vyjádření ze dne 21.7.2017, 21.12.2017, 10.1.2018, 26.4.2018, 19.6.2018 a účast u jednání dne 28.3.2018-2 úkony, 21.5.2018) uvedených v § 11 odst. 1 a. t. včetně osmi paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. a odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 a. t. z tarifní hodnoty ve výši 594 138,65 Kč sestávající z částky 10 700 Kč za každý ze tří úkonů (vyjádření z 27.8.2018 a účast u jednání dne 6.8.2018, 12.12.2018 a 20.2.2019) uvedených v § 11 odst. 1 a. t. včetně tří paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t., cestovní náhrada v celkové výši 5 874,91 Kč, a to v souvislosti s cestou realizovanou dne 10. 1. 2018 náhrada 974,06 Kč za 104 ujetých km v částce 574,06 Kč (29,80 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. při průměrné spotřebě 5,1 l/100 km a 4 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 x 30 minut v částce 400 Kč podle § 14 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 28. 3. 2018 náhrada 974,06 Kč za 104 ujetých km v částce 574,06 Kč (29,80 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. při průměrné spotřebě 5,1 l/100 km a 4 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 x 30 minut v částce 400 Kč podle § 14 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 21. 5. 2018 náhrada 974,06 Kč za 104 ujetých km v částce 574,06 Kč (29,80 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. při průměrné spotřebě 5,1 l/100 km a 4 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 x 30 minut v částce 400 Kč podle § 14 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 6. 8. 2018 náhrada 974,06 Kč za 104 ujetých km v částce 574,06 Kč (29,80 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. při průměrné spotřebě 5,1 l/100 km a 4 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 x 30 minut v částce 400 Kč podle § 14 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 21. 12. 2018 náhrada 974,06 Kč za 104 ujetých km v částce 574,06 Kč (29,80 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 463/2017 Sb. při průměrné spotřebě 5,1 l/100 km a 4 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 x 30 minut v částce 400 Kč podle § 14 a. t., v souvislosti s cestou realizovanou dne 20. 2. 2019 náhrada 400 Kč podle § 14 a. t. a v souvislosti s cestou realizovanou dne 20. 2. 2019 náhrada

1 004,61 Kč za 104 ujetých km v částce 604,61 Kč (33,60 Kč za litr paliva dle vyhlášky č. 333/2018 Sb. při průměrné spotřebě 5,1 l/100 km a 4,10 Kč/km za amortizaci vozidla dle vyhlášky č. 333/2018 Sb.) podle § 13 a. t. a náhrada za ztrátu času v trvání 4 x 30 minut v částce 400 Kč podle § 14 a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 139 914,91 Kč ve výši 29 382,13 Kč. Soud při určení tarifní hodnoty sporu vycházel do rozšíření žaloby o eventuální petit z částky žalované v primárním petitu žalobkyně, a vzhledem k tomu, že soud rozhodoval o zamítnutí i eventuálního petitu, pak u úkonů právní služby, které byly učiněny po připouštění změny žaloby, vycházel při určení tarifní hodnoty sporu s výše částky eventuálního petitu. Soud při tomto postupu vycházel z rozhodnutí Ústavního soudu č.j. I.ÚS 2976/11 ze dne 9. 5. 2012. Povinnost k úhradě nákladů řízení byla uložena ve lhůtě dle § 160 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení, a to ke Krajskému soudu v Brně, prostřednictvím zdejšího soudu.

Okresní soud v Uherském Hradišti dne 20. 2. 2019

Mgr. Zuzana Matulová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Radka Dvořánová